

## Arrest

**nr. 309 777 van 12 juli 2024**  
**in de zaak RvV X / VIII**

**In zake:**      **X**

**Gekozen woonplaats:**    **ten kantore van advocaat S. DELHEZ**  
                                         **Avenue de Fidevoye 9**  
                                         **5530 YVOIR**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 juli 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 28 juni 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. DARESHOERI, die loco advocaat Mr. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Mr. DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

Op 27 mei 2024 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 juni 2024 vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken de terugname aan Frankrijk omdat op basis van de Eurodac-gegevens bleek dat verzoeker onder meer daar reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend.

Op 20 juni 2024 gingen de Franse autoriteiten akkoord met de terugname op grond van artikel 18, 1, d van de Dublin III-verordening.

Op 26 juni 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

*In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:*

*[...]*

*nationaliteit: Russische Federatie*

*die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.*

**REDEN VAN DE BESLISSING :**

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.*

*De heer K.M. verder betrokkene genoemd, die verklaart staatsburger van de Russische Federatie te zijn, bood zich op 27/05/2024 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 27/05/2024 werd zijn verzoek formeel ingediend.*

*Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in Oostenrijk op 14/08/2017 en op 10/10/2022, in Italië op 21/03/2018, in Frankrijk op 16/12/2019 en in Duitsland op 14/05/2022 en op 16/01/2024.*

*Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 31/05/2024. Hij verklaarde dat hij ongehuwd is en geen kinderen heeft. Hij verklaarde geen familieleden te hebben die in België verblijven. Verder maakte hij melding van twee tantes die in Oostenrijk verblijven en de Oostenrijkse nationaliteit hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.*

*Betrokkene is niet in het bezit van originele reis-of identiteitsdocumenten. Hij verklaarde dat hij zijn reispaspoort en binnenlands paspoort achtergelaten heeft bij de Franse autoriteiten. Hij legde wel een kopie neer van zijn paspoort, met nummer [...], afgegeven op 13/07/2013 en geldig 13/07/2023.*

*Betrokkene verklaarde dat hij op 10/08/2017 de Russische Federatie verlaten heeft. Hij verklaarde dat hij per vliegtuig, in het bezit van een paspoort met Italiaans visum, naar Italië gereisd is. Vervolgens reisde hij naar Oostenrijk, waar hij op 12/08/2017 aankwam. Hij verklaarde dat hij er in de Dublin-procedure zat en in 2018 naar Italië gerepatriëerd werd. Hij verklaarde dat hij in Italië een verzoek om internationale bescherming indiende, een negatieve beslissing kreeg, vervolgens het land verliet en in Frankrijk asiel wilde aanvragen. Hij verklaarde dat zijn Dublin in Frankrijk nietig verklaard werd en dat hij vervolgens twee negatieve beslissingen kreeg. Hij stelde dat hij daarna (maart 2022) in Oostenrijk asiel wilde aanvragen, maar dat hij onderweg tegengehouden werd in Duitsland en verplicht asiel diende aan te vragen. Hij verklaarde dat hij 3 à 4 maanden in Duitsland verbleef, dat hij er in de Dublin-procedure zat en dat zij hem wilde repatriëren naar Frankrijk. Betrokkene verklaarde dat hij zelf naar Oostenrijk gereisd is, maar er in de Dublin-procedure zat en op 09/02/2023 gerepatriëerd werd naar Frankrijk, waar hij een tijdje bij vrienden verbleef. Hij verklaarde dat hij op 06/01/2024 naar Duitsland gereisd is, waar hij voor de tweede keer een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft. Hij stelde dat Duitsland hem vervolgens op 06/05/2024 weer terugstuurde naar Frankrijk. Hij verklaarde dat Frankrijk hem vervolgens gezegd heeft dat hij geen recht meer heeft op asiel en dat hij teruggestuurd zal worden naar Rusland. Hij verklaarde dat hij tenslotte, op 26/05/2024, naar België gereisd is.*

*Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat het het dichtstbijzijnde land is*

van Frankrijk. Hij stelde dat hij bewijs heeft dat Frankrijk hem wil repatriëren naar Rusland en dat hij van plan is om een advocaat te raadplegen en de Dublin-procedure aan te vechten. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij een document heeft waarin vermeld staat dat zij hem zullen terugsturen naar Rusland. Hij stelde dat hij geen rechten heeft in Frankrijk, geen opvang of niets. Hij verklaarde dat hij er normaal wel asiel mocht aanvragen, maar dat hem de kans niet gegeven werd en er gedreigd werd hem terug te sturen naar Rusland. Hij gaf aan dat hij wekelijks naar de luchthaven moest gaan om zich aan te melden en dat hij zich niet aangeboden heeft uit vrees teruggestuurd te zullen worden. Hij verklaarde dat zijn document zijn problemen in Frankrijk bewijst en dat terugkeren naar Rusland een reëel gevaar is. Hij gaf aan dat hij op de vlucht is van Rusland en dat repatriëring zijn grootste vrees is.

Op 07/06/2024 werden terugnameverzoeken gericht aan de Oostenrijkse, Duitse, Italiaanse en Franse instanties. Deze werden door de Oostenrijkse, Duitse en Italiaanse instanties beantwoord met een weigering op resp. 10/06/2024, 11/06/2024 en 19/06/2024. De Franse instanties stemden op 20/06/2024 echter in met dit verzoek conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Betrokkene dient overgedragen te worden via de luchthaven Paris-Charles-de-Gaulle. Hij dient zich aan te bieden bij de préfecture de Police (8e bureau).

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Frankrijk.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21/12/2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we er op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

*De Franse instanties stemden op 20/06/2024 in met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013: ("de lidstaat is verplicht... d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d) bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".*

*De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing. We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Franse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.*

*Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat het het dichtstbijzijnde land van Frankrijk was. Hij stelde dat hij bewijs heeft dat Frankrijk hem wil repatriëren naar Rusland en dat hij van plan is om een advocaat te raadplegen en de Dublin-procedure aan te vechten. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij een document heeft waarin vermeld staat dat hij teruggestuurd zal worden naar Rusland. Hij verklaarde dat hij in Frankrijk geen rechten heeft, geen opvang, niets en dat hij er normaal wel asiel mocht aanvragen, echter dat hij er de kans niet kreeg. Hij verklaarde dat zij dreigden hem terug te sturen naar Rusland en dat hij zich wekelijks diende aan te bieden op de luchthaven, maar dat hij dit niet gedaan heeft uit vrees voor repatriëring. Hij gaf aan dat elke politieagent hem kon aanhouden en terugsturen naar Rusland omdat hij zich niet aangeboden heeft. Hij stelde dat het document waarover hij beschikt zijn problemen in Frankrijk bewijst en dat terugkeren naar Rusland een reëel gevaar is. Hij gaf aan dat hij Rusland ontvlucht is en dat repatriëring zijn grootste vrees is.*

*Vooreerst wensen we er op te wijzen dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen waar zijn verzoek behandeld dient te worden. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.*

*Tevens dienen we op te merken dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men bij een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren.*

*We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correcte of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving.*

*We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Franse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.*

*Tevens hebben de Franse instanties middels het akkoord van 20/06/2024 te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Frankrijk. De betrokkene zal na overdracht in Frankrijk een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren.*

*We wijzen er op dat Frankrijk verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan*

de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Tevens kan opgemerkt worden dat Frankrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM, en dat er derhalve kan aangenomen worden dat de Franse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende niet langer uitgegaan kan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie inmiddels stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

Hieromtrent wensen we tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02/12/2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin gesteld wordt dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. In het geval van Griekenland wijzigde het EHRM dat standpunt later, maar met betrekking tot een overdracht aan Frankrijk kan ervan uitgegaan worden dat de algemene regel staande blijft. In deze optiek wordt aangenomen dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Een recente bron betreffende verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles"(ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Delbos, L., Charre, S., "Asylum Information Database - Country Report: France – 2023 Update", laatste update op 24.05.2024, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport werd toegevoegd aan het administratief dossier).

In dit rapport wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken ("Applications of persons returned to France under the Dublin III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications.", p. 74). Indien de verzoeker reeds een negatieve beslissing gekregen heeft, kan het verzoek enkel herbekeken worden wanneer nieuwe elementen worden aangebracht. "If the asylum application has already received a final negative decision from the CNDA, the asylum seeker may apply to OFPRA for a reexamination only if he or she possesses new evidence" (p. 74).

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen wel als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen vanaf de luchthaven zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en verder soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen ("The returnees have to reach the Prefecture on their own as no organisation or official service meets them.", p. 74; "Dublin returnees further face important obstacles in accessing reception centres that is the same difficulties as all asylum seekers in France in securing housing.", p. 74). Hieromtrent wensen we op te merken dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Paris-Charles-de-Gaulle. Betrokkene wordt gevraagd zich aan te bieden bij de préfecture de Police (8e Bureau). Hieruit besluiten we dat de betrokkene dan ook geen verre verplaatsing naar het verantwoordelijke departement dient te ondernemen.

Frankrijk kent verschillende soorten opvangstructuren: Accommodation centres for all asylum seekers (CADA), Emergency accommodation for all asylum seekers (HUDA) en Reception and administrative situation examination centres (CAES) (p. 111). Personen die via een Dublinprocedure worden overgedragen aan Frankrijk worden behandeld als 'gewone' asielzoeker en kunnen aldus genieten van dezelfde opvangmogelijkheden met als enige uitzondering dat zij geen toegang hebben tot de CADA-centra ("The only nuance is that asylum seekers under the Dublin procedure do not have access to reception centres for asylum seekers (CADA).", p. 112). Dit wil natuurlijk niet zeggen dat er geen problemen opduiken in het

opvangsysteem van Frankrijk. Alhoewel er wat beterschap is in vergelijking met 2021 bleef in 2022 en ook in 2023 het moeilijk om in sommige regio's iedere asielzoeker van opvang te voorzien en belanden ook asielzoekers die recht hebben op opvang soms op straat, ondanks de opgedreven capaciteit van de Franse opvangstructuren ("...despite a considerable expansion of its reception infrastructure and a proliferation of types of accommodation." (p. 120).

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar we zijn van oordeel dat deze geen aanleiding bieden om te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, of dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het bieden van opvang aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers, leidt niet tot de conclusie dat de procedures voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport vermeldt dat begunstigden van internationale bescherming onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers vrijheid van beweging hebben (p. 165) en toegang tot de arbeidsmarkt (p. 168), tot het onderwijssysteem (p. 169), tot het sociale bijstandssysteem (p. 169) en tot het gezondheidssysteem (p. 170).

Het AIDA-rapport vermeldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA), dit geldt ook voor personen die via een Dublin-procedure worden overgedragen aan Frankrijk. De gezondheidszorg is in de meeste Franse regio's goed toegankelijk. Sinds 2019 werd er echter een wachtperiode ingesteld voor asielzoekers, sinds 2020 moet een asielzoeker tenminste 3 maanden in Frankrijk verblijven alvorens hij of zij toegang krijgt tot de Franse gezondheidszorg. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk sinds 2020 minder toegankelijk is voor verzoekers die hierdoor vaak langer wachten om een dokter te consulteren, daarnaast maakt dit het moeilijker om snel bepaalde kwetsbaarheden te kunnen identificeren. Personen die nog in afwachting zijn van een ziekteverzekering en die dringend gezondheidszorg nodig hebben, kunnen echter terecht bij de All-Day Healthcare Centers (PASS) in het dichtstbijzijnde openbare ziekenhuis, wat ook van toepassing is op asielzoekers in de versnelde en in de Dublinprocedure ("Individuals with low income and who are still awaiting health insurance and needing healthcare quickly can turn to the All-Day Healthcare Centres (PASS) at their nearest public hospital. This is therefore also a possibility for asylum seekers under the accelerated and Dublin procedures.", p. 132). Verder vermeldt het rapport dat er in de detentiecentra en transitzones voor alle personen, inclusief asielzoekers, toegang is tot gezondheidszorg, en aldus de mogelijkheid om een medische keuring aan te vragen en om een arts te consulteren ("Health care systems are available in detention centre and transit zones, for all people in these places (including asylum seekers). It is thus possible to ask for a medical examination and to see a doctor. Access is effective in practice.", p. 133).

Personen die niet langer verblijfsrecht genieten, inclusief personen wiens verzoek om internationale bescherming werd afgewezen, kunnen nog gedurende zes maanden na het einde van de geldigheid van hun verblijf beroep doen op de algemene ziektekostenverzekering. Na deze periode kan nog kosteloze gezondheidszorg worden verkregen in ziekenhuizen of bij huisartsen via de overheidsbijstand voor personen zonder recht op wettelijk verblijf ("Persons who have no right to remain on the territory, including rejected asylum seekers, benefit from the PUMA for six months after the end of validity of the asylum claim certification. Before 2020, the time period was one year. After this period, State Medical Aid (AME) enables them to receive free treatments in hospitals as well as in any doctors' offices", p. 132).

Hoewel het rapport melding maakt van bepaalde obstakels in de toegang tot gezondheidszorg in Frankrijk leidt dit geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij een vaatziekte heeft. Hij gaf aan problemen te hebben met zijn aders en stelde dat hij veel pijn heeft aan zijn benen. Tot op heden legde hij geen attesten of concrete elementen voor die een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van mentale of lichamelijke gezondheid

*een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

*We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau zijn als in België. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.*

*De Franse autoriteiten worden minstens 5 werkdagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene of minstens 20 dagen vooraf in geval van speciale noden (ernstige beperking of ziekte waarbij hospitalisatie noodzakelijk is).*

*Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Frankrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.*

*Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

*Gelet op het voorgaande wordt eveneens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.*

*De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.*

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

*Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Franse autoriteiten."*

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten

#### 2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

De Raad wijst er op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

#### 2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker betoogt dat hij momenteel is vastgehouden in het gesloten centrum van Vottem met het oog op zijn overdracht aan Frankrijk. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21

december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. Verweerder betwist de hoogdringendheid ook niet.

### 2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen.

#### 2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Verder benadrukt de Raad dat het onderzoek van het ernstig karakter van een middel zich in schorsingszaken kenmerkt door het prima facie karakter ervan. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat het middel ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

#### 2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van de artikelen 17 en 27 van de Dublin III-verordening.

Verzoeker gaat in op de deplorabele opvangsituatie in Frankrijk. Hij citeert een passage uit la revue des Droits de l'Homme waarin wordt aangehaald dat er sprake is van een systeemfout en de “policierisation” van de opvangomstandigheden. Ondanks de gevoelige stijging van het aantal opvangplaatsen, zijn 40% van de verzoekers om internationale bescherming niet opgevangen in een toegewezen opvangplaats. De nieuwe asielhervorming van 2015 lost de problemen niet op maar zorgt voor een nieuwe degradatie van de opvangmogelijkheden, er is voorzien in een versnelling van de procedures en een directieve “policierisation” over de opvangomstandigheden. Ook Amnesty International bevestigt dat de opvangsituatie in Frankrijk zorgwekkend is. Verzoeker citeert eveneens uit dit rapport waarin onder meer wordt opgeroepen om op te houden met ontradingscampagnes die worden uitgeoefend tegen mensen die in mensonwaardige omstandigheden wachten op een afspraak voor een opvangplaats, om onmiddellijk mensen op te vangen met medische problemen (hetgeen volgens verzoeker op hem van toepassing is), om de opening van nieuwe opvangplaatsen te versnellen. Verzoeker wijst erop dat de vaste rechtspraak van de Raad erop wijst dat het



EHRM veel gewicht hecht aan recente informatie van mensenrechtenorganisaties. De stijging van de populariteit van extreem rechts in Frankrijk, zal de opvangomstandigheden ook niet verbeteren, evenmin als de Olympische Spelen waarvoor vele migranten zijn gestuurd naar regionale “sas d'accueil” of die toch verplicht zijn op straat te leven. Verzoeker bekritiseert dat het beleid is dat men ofwel naar een dergelijk “sas” moet gaan, ofwel op straat moet blijven leven, terwijl de bedoeling was dat het sturen naar de “sas” vrijwillig zou zijn. Het geheel van elementen wijst erop dat verzoeker een behandeling zal ondergaan die een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM. Wat betreft artikel 17 van de Dublin III-verordening, dat verzoeker citeert, stelt hij dat de gemachtigde zich op die grond bevoegd had moeten verklaren voor de behandeling van het beschermingsverzoek.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 27 van de Dublin III-verordening, waar hij erop wijst dat om een effectief rechtsmiddel te hebben, het beroep schorsend moet zijn. Men mag dus niet overgaan tot de overdracht, zolang het beroep bij de Raad hangend is. Het Hof van Justitie heeft dit ook reeds gesteld in zijn arresten van 30 september 2020, C-402/19 en C-233/19. Volgens verzoeker blijkt aldus dat enkel een annulatieberoep kan beschouwd worden als een effectief beroep en dat conform artikel 46 §5 van Richtlijn 2013/32/EU en artikel 27 §3 van de Dublin III-verordening, de verzoeker op het grondgebied moet kunnen blijven totdat de Raad definitief uitspraak heeft gedaan over het schorsings- en annulatieberoep dat hij heeft ingediend tegen de bijlage 26quater. Nu de huidige bestreden beslissing, nu ze aanleiding geeft tot de overdracht van verzoeker nog voor de Raad zal uitspraak gedaan hebben over het annulatieberoep een schending uitmaakt van het recht op een effectief rechtsmiddel dat wordt gewaarborgd in de bepalingen gevisieerd in het middel.

### Beoordeling

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18 1, d van de Dublin III-verordening.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker die aan de Franse autoriteiten toekomt, gelet op het feit dat verzoeker reeds een internationale beschermingsprocedure doorliep in Frankrijk, de Franse instanties het aan hen gerichte terugnameverzoek hebben aanvaard en verzoeker niet heeft aannemelijk gemaakt dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door hem tijdens het Dublinverhoor aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Frankrijk inzake toegang tot opvangvoorzieningen en tot de procedure om internationale bescherming.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen of artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest

heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2011, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III -verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111. Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van

gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III -verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Wat betreft de persoonlijke omstandigheden, wijst verzoeker enkel zeer kort op het feit dat Frankrijk geen garanties biedt voor opvang van personen met medische noden die een specifieke opvolging vereisen. Er blijkt uit het Dublin III-gehoor dat verzoeker gewag heeft gemaakt van een vaatziekte, waardoor hij problemen heeft met zijn aders en veel pijn aan zijn benen. Hij stelt hier in België geen arts te kunnen zien, noch medicijnen te nemen, omdat hij op straat woont. In de bestreden beslissing leest de Raad:

*“Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij een vaatziekte heeft. Hij gaf aan problemen te hebben met zijn aders en stelde dat hij veel pijn heeft aan zijn benen. Tot op heden legde hij geen attesten of concrete elementen voor die een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van mentale of lichamelijke gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

*We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau zijn als in België. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.*

*De Franse autoriteiten worden minstens 5 werkdagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene of minstens 20 dagen vooraf in geval van speciale noden (ernstige beperking of ziekte waarbij hospitalisatie noodzakelijk is).*

*Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Frankrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.”*

Ook al heeft de Raad begrip voor het feit dat indien verzoeker in België op straat leeft, het moeilijker is om een arts te zien of medicijnen te krijgen, toch blijkt dat verzoeker thans reeds sinds 26 juni 2024 in het gesloten opvangcentrum bevindt waar een centrumarts aanwezig is. Verzoeker had ondertussen de mogelijkheid om een arts te raadplegen. Bijkomend blijkt dat deze arts op 4 juli 2024 verzoeker heeft onderzocht en heeft geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een aandoening die een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Bijgevolg meent de Raad dat de persoonlijke omstandigheden van verzoeker geen overdracht aan Frankrijk van verzoeker in de weg staan.

Wat betreft de algemene omstandigheden en meer bepaald de situatie van opvang van verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk, blijkt dat de gemachtigde dit heeft onderzocht op basis van het recente AIDA-rapport van 2023 en dienaangaande als volgt heeft gemotiveerd:

*Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen wel als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen vanaf de luchthaven zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en verder soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (“The returnees have to reach the Prefecture on their own as no organisation or official service meets them.”, p. 74; “Dublin returnees further face important obstacles in accessing reception centres that is the same difficulties as all asylum seekers in France in securing housing.”, p. 74). Hieromtrent wensen we op te merken dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Paris-Charlesde- Gaulle. Betrokkene wordt gevraagd zich aan te*

bieden bij de *préfecture de Police* (8e Bureau). Hieruit besluiten we dat de betrokkene dan ook geen verre verplaatsing naar het verantwoordelijke departement dient te ondernemen.

Frankrijk kent verschillende soorten opvangstructuren: *Accommodation centres for all asylum seekers* (CADA), *Emergency accommodation for all asylum seekers* (HUDA) en *Reception and administrative situation examination centres* (CAES) (p. 111). Personen die via een Dublinprocedure worden overgedragen aan Frankrijk worden behandeld als 'gewone' asielzoeker en kunnen aldus genieten van dezelfde opvangmogelijkheden met als enige uitzondering dat zij geen toegang hebben tot de CADA-centra ("The only nuance is that asylum seekers under the Dublin procedure do not have access to reception centres for asylum seekers (CADA).", p. 112). Dit wil natuurlijk niet zeggen dat er geen problemen opduiken in het opvangsysteem van Frankrijk. Alhoewel er wat beterschap is in vergelijking met 2021 bleef in 2022 en ook in 2023 het moeilijk om in sommige regio's iedere asielzoeker van opvang te voorzien en belanden ook asielzoekers die recht hebben op opvang soms op straat, ondanks de opgedreven capaciteit van de Franse opvangstructuren ("...despite a considerable expansion of its reception infrastructure and a proliferation of types of accommodation." (p. 120).

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar we zijn van oordeel dat deze geen aanleiding bieden om te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, of dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het bieden van opvang aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers, leidt niet tot de conclusie dat de procedures voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verzoeker kan met de citaten uit oude bronnen van 2016 en 2018 de analyse van verweerder niet onderuit halen. Waar verzoeker verwijst naar een artikel van 2024 over de opvang die de Franse overheid tracht te organiseren in "des sas" voor mensen die zich op straat bevinden, kan de Raad niet vaststellen dat die aangeboden opvang niet zou voldoen aan de vereiste van menswaardige omstandigheden. Er blijkt uit het artikel vooral dat vreemdelingen liever niet naar dergelijke opvangplaatsen gaan omdat ze daar niemand kennen of omdat hen een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Dit toont evenwel niet aan dat de bevelen om het grondgebied te verlaten het resultaat zouden zijn van een ondeugdelijk onderzoek van de beschermingsverzoeken. Uit het gehoorverslag van verzoeker, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt overigens dat verzoeker wel aanhaalde op een bepaald moment geen opvang gekregen te hebben, maar dat hij dit niet als reden gaf om niet terug te willen gaan naar Frankrijk, in die context wijst verzoeker op het feit dat Frankrijk hem wil terugsturen naar Rusland. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij een tijdje bij vrienden is kunnen verblijven in Frankrijk.

De Raad ontkent niet dat ook uit het gevoegde recente AIDA-rapport blijkt dat er zich opvangproblemen voordoen in Frankrijk, net als in België, vooral voor alleenstaande mannen. Echter, er kan prima facie niet ontkend worden dat verzoeker reeds een opvallend parcours heeft afgelegd waar hij zelf verklaarde dat, hetgeen ook blijkt uit de Eurodac-gegevens van het dossier, hij reeds verzoeken om internationale bescherming indiende in Oostenrijk, Italië, Frankrijk, Duitsland en uiteindelijk ook in België. Zo leest de Raad in het gehoorverslag: "*Dublin in Oostenrijk voor Italië. Ik werd gerepatrieerd. In Italië kreeg ik ook een negatieve beslissing. In Frankrijk werd mijn Dublin nietig verklaard en kreeg vervolgens twee negatieve beslissingen. Ik moest verplicht in Duitsland asiel aanvragen omdat ik van de flibus werd gezet in Duitsland onderweg naar Oostenrijk. Ik kreeg Dublin in Duitsland. Ze wilden mij repatriëren naar Frankrijk, maar ik ben zelf naar Oostenrijk door gegaan na enkele maanden. In Oostenrijk kreeg ik Dublin voor Frankrijk. Ik werd gerepatrieerd op 09.02.2023 naar Frankrijk. Ik heb daar geen twee keer asiel aangevraagd, maar ik verbleef een tijdje bij vrienden. (...) Op 6 januari 2024 ben ik naar Duitsland doorgereist. Ik heb daar voor de tweede keer bescherming aangevraagd. Duitsland heeft mij naar Frankrijk teruggestuurd. Dat was op 06.05.2024. Frankrijk zei mij dat ik geen recht meer heb op asiel en dat ik teruggestuurd zal worden naar Rusland. Op 26.05. kwam ik naar België*". Uit dit relaas blijkt dat verzoeker consequent naar de verantwoordelijke lidstaat werd overgebracht, aangezien Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat is. Verzoeker moet begrijpen dat hij de verantwoordelijke lidstaat voor zijn beschermingsverzoek niet kan kiezen, zoals de gemachtigde motiveert, en dat zolang hij geen systeemfouten kan aantonen in de Franse beoordeling van zijn verzoeken om internationale bescherming (en er ook geen andere gronden zijn om aan te nemen dat hij daar een behandeling riskeert die strijdt met hogere rechtsnormen) hij geen verzoek in een ander lidstaat zal kunnen

behandeld zien. Er blijkt uit het terugnameakkoord dat Frankrijk op grond van artikel 18, 1, d het terugnameverzoek heeft aanvaard, hetgeen inderdaad wijst op een afgewezen beschermingsverzoek. In een dergelijke situatie is het een logisch gevolg dat verzoeker wordt geacht terug te keren naar Rusland en dienaangaande een Frans bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, zoals inderdaad ook blijkt uit het administratief dossier. Indien verzoeker van mening is dat hij desalniettemin in gevaar is in geval van terugkeer naar Rusland, staat het hem vrij in Frankrijk beroep te doen op een advocaat en zo nodig zich daar te richten tot het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof zoals de gemachtigde motiveert.

De Raad volgt prima facie niet dat verzoeker een verdedigbare grief in het licht van artikel 3 van het EVRM heeft aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker nog stelt dat de gemachtigde zich “gezien de ratio legis van de Dublin III-verordening” op grond van artikel 17 bevoegd had moeten verklaren, begrijpt de Raad niet waar verzoeker precies op doelt met een verwijzing naar de “ratio legis”. De “ratio legis” van de Dublin III-verordening is juist asielshoppen tegen te gaan, hetgeen verzoeker uitgebreid heeft gedaan, en snel de verantwoordelijke lidstaat aan te wijzen, hetgeen in casu duidelijk Frankrijk is. Verder houdt artikel 17 van de Dublin III-verordening een loutere discretionaire bepaling in waar verzoeker weinig concrete rechten kan uit putten. Het Hof van Justitie heeft zich overigens in tal van arresten zeer soepel voor de lidstaten getoond wat betreft deze loutere discretionaire bepaling (zie bv. nog recent HvJ 18 april 2024, C-359/22 AHY t. Minister for Justice).

Het eerste middel is niet ernstig.

Waar verzoeker er in het tweede middel op wijst dat om een effectief rechtsmiddel te hebben, het beroep schorsend moet zijn, kan hij gevolgd worden. Men mag dus niet overgaan tot de overdracht, zolang verzoeker niet heeft kunnen genieten van een schorsend beroep bij de Raad dat een full en ex nunc assesment heeft gemaakt van alle actuele pertinente elementen.

Artikel 27, 3° Dublin III-verordening luidt evenwel als volgt:

*“3. Voor een beroep of een bezwaar tegen het overdrachtsbesluit bepalen de lidstaten in hun nationale recht dat:*

*a) het beroep of het bezwaar de betrokkene het recht verleent om in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar in de betrokken lidstaat te blijven, of*  
*b) de overdracht automatisch wordt opgeschort en dat dergelijke opschorting verstrijkt na een bepaalde redelijke termijn, binnen welke een rechterlijke instantie na nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het verzoek een beslissing heeft genomen of een beroep of bezwaar al dan niet opschortende werking heeft, of*  
*c) de betrokkene de gelegenheid heeft om binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar. De lidstaten zorgen ervoor dat er een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikbaar is door de overdracht op te schorten totdat de beslissing over het eerste opschortingsverzoek wordt gegeven. Beslissingen over het al dan niet opschorten van de uitvoering van het overdrachtsbesluit worden gegeven binnen een redelijke termijn die evenwel een nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het opschortingsverzoek mogelijk maakt. Een beslissing om de uitvoering van het overdrachtsbesluit niet op te schorten wordt gemotiveerd.”*

Zoals verzoeker zelf erkent, kunnen drie vormen van beroepen voldoen aan de vereiste van artikel 27 van de Dublin III-verordening. Het huidige beroep waarvan verzoeker gebruik heeft gemaakt voldoet aan de derde optie die dit artikel biedt. Het beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid heeft immers schorsende werking op grond van artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet tot de uitspraak van de Raad over dit schorsingsverzoek. Verder heeft de Raad zich uitgesproken binnen een redelijke termijn, heeft hij een nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het opschortingsverzoek gedaan, en wordt het arrest gemotiveerd. De Raad kan evenwel niet volgen dat uit de door verzoeker aangehaalde bepalingen zou blijken dat enkel een annulatieberoep kan beschouwd worden als een effectief beroep en dat conform artikel 46 §5 van Richtlijn 2013/32/EU en artikel 27 §3 van de Dublin III-verordening, verzoeker op het grondgebied moet kunnen blijven totdat de Raad definitief uitspraak heeft gedaan over het annulatieberoep. Verzoeker heeft overigens geen annulatieberoep ingediend tegen de bijlage 26quater, doch louter een schorsingsberoep in uiterst dringende noodzakelijkheid. In geen geval kan de Raad verzoeker dus volgen dat als gevolg van de huidige bestreden beslissing, men zal overgaan tot de overdracht van verzoeker nog voor de Raad zal uitspraak gedaan hebben over een hangend annulatieberoep. Verder kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar artikel 46 §5 van de Richtlijn 2013/32/EU omdat die richtlijn blijkens overweging 53 geen betrekking heeft op procedures tussen de lidstaten die vallen onder Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend.

Een schending van artikel 27 van de Dublin III-verordening of van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU blijkt prima facie niet.

Het tweede middel is ook niet ernstig.

Bijgevolg is niet voldaan aan een van de cumulatieve voorwaarden opdat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

### 3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel.**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

N. VERBRUGGHE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

A. MAES